

Predmet: Fazlija Ajdari i dr. – Gnjilanska grupa

Poslovni broj predmeta: K-Po2 33/10 I K-Po2 43/10

Glavni pretres: 5.10.2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka oštećene Slavice Marković

Svedokinja je kćerka ubijenih Stojančeta i Zorice Mladenović. Njeni roditelji, kao i brat Nenad i sestra Slobodnaka živeli su do juna 1999. godine u Novom Selu/Novosellë, opština Vitina/Viti dok je ona nakon udaje živela u Sopotu, u Srbiji. Nakon što se završilo bombardovanje bezbednosna situacija za Srbe se pogoršala, tako da je njen brat Nenad odlučio da prebегne u Srbiju. Krenuo je 15. juna 1999. godine. Roditelji su krenuli da ga isprate, zajedno su prespavali u Vladičinom Hanu a zatim su krenuli nazad jer su se plašili za Slobodnaku koja je sama ostala u kući. Čim su se vratili rekli su Slobodanki da krene za Srbiju a da će oni krenuti kad Zorica pripremi hranu za put. Tog dana, 16. juna 1999. su poslednji put viđeni živi.

Nenad je najpre otišao u Požarevac kod sestre Ružice, da bi sledećeg dana došao u njenu kuću. Ubrzo su počele da pristižu košije i prijatelji koji su joj rekli da su njeni roditelji ostali u selu i da ih čuva KFOR. U avgustu 1999. primila je poziv iz bolnice u Vranju i tom prilikom je obavestena da se njena sestra Slobodanka nalazi tamo na lečenju već mesec dana. Ona je pešice stigla od Novog Sela/Novosellë do Vranja i tu je pala od iscrpljenosti. Oporavljala se u bolnici mesec dana i nakon toga je uspela da kaže da ima rodbinu u Sopotu. Inače, Slobodanka je bila psihički bolesna jer je kao mlada doživela napad. Nakon ovoga svedokinja je odlučila da sazna šta se desilo sa njenim roditeljima. U decembru 2000. godine su prijavili Crvenom krstu njihov nestanak i dali uzorke za DNK analizu. Čuli su razne priče, jedna od njih bila je da je KFOR njihova tela pronašao u Gnjilanu/Gjilan u kontejneru za smeće.

U toku 2005. godine obavestena je da su njihova tela identifikovana nakon što su ekshumirana sa gnjilanskog groblja. Nenad je preuzeo tela na Merdru/Merdar dok je ona ostala kod kuće da pripremi sahranu. Kada su sanduci stigli odlučila je da se sama uveri da li su to njeni roditelji i otvorila ih je. Tela su već bila u raspadnutom stanju, ali prepoznala ih je na osnovu oblika glave. Na potiljku je videla rupe od metaka. Istog dana obavljena je sahrana na groblju u Sopotu.

Saslušanje svedoka oštećenog Nenada Mladenovića

Svedok je sin ubijenih Stojančeta i Zorice Mladenović. Zajedno sa roditeljima i sestrom Slobodankom živio je u Novom Selu/Novosellë, opština Vitina/Viti. Za vreme bombardovanja bio je u rezervnom sastavu MUP-a u Vitini/Viti, ali je demobilisan 9. juna 1999. godine. Otišao je kući, ali je zbog pogoršane bezbedonosne situacije odlučio da prebегne u Srbiju. Naime, jednog dana albanski komšija Šaban [Shaban] išao je od kuće do kuće i rekao je da svi Srbi moraju da predaju oružje i napuste svoje kuće. Sledećih dana 11. ili 12. juna 1999. krenuo je sa prijateljem za Srbiju. Roditelji su pošli da ga isprate dok je sestra ostala u kući jer je bila psihički bolesna. Prespavali su jednu noć kod ujaka u selu Žitorada, nastavili zajedno do Bujanovca i tu se razdvojili. Roditelji su se vratili u selo jer su bili uplašeni zbog sestre. Tada ih je posledni put video. U avgustu 1999. godine, kada je već bio u

kući svoje sestre Slavice u Sopotu, obavešteni su da je sestra Slobodanka u bolnici u Vranju. Za roditelje ništa nisu znali. Raspitivali su se i jedan rođak im je rekao da je KFOR pronašao njihova tela u Gnjilanu/Gjilan u kontejneru za smeće. Prijavili su njihov nestanak Crvenom krstu i dali krv za DNK analizu. Javljano im je 2005. godine da su njihova tela identifikovana i da ih treba preuzeti na Merdaru/Merdar. Kada je sanduke dopremio u Sopot sestra ih je otvorila da se uveri da su to njihovi roditelji. On je samo na kratko pogledao i okrenuo glavu jer mu je bilo teško. Sestra ih je prepoznala. Sahranili su ih istog dana na groblju u Sopotu.

Saslušanje svedoka oštećenog Milana Simonovića

Svedok je brat Blagoja Simonovića, koji je ubijen zajedno sa suprugom Vericom u porodičnoj kući u Gnjilanu/Gjilan.

Svedok je do kraja juna 1999. godine živeo u Gnjilanu/Gjilan u ulici Borisa Kidriča, u bilizini džamije i srednjoškolskog internata. U tom naselju bile su samo četiri srpske kuće, ali su se dobro slagali sa Albancima. Kada je bombardovanje završeno situacija se promenila, zavladao je strah i netrpeljivost. Krajem juna čak nije mogao da izađe iz kuće jer je sa svih strana bio zagrađen. Ispred njegove kuće bio je parkiran jedan tenk KFOR-a jer su njegovi pripadnici često išli na sastanke u Štab OVK koji se nalazio u blizini u ulici Abdulaha Preševa. Takođe, OVK se nalazila u Domu vojske i Internatu. Video je kada su pripadnici OVK jednog Srbina sa nadimkom *Cacko* izveli iz Internata i sproveli do Štaba u ulici Abdulaha Preševa a da nije video da je odatle izašao niti je saznao šta se sa njim desilo. Bilo je mnogo otmica Srba, kidnapovani su uglavnom sa ulice ili kada bi odlazili u prodavnicu. Simonović Siniša koji je otet u ulici Abdulaha Preševa pronađen je ubijen i danas je sahranjen u Nišu. Čuo je da su dve žene otete do su čekale u redu za hleb.

Jedne večeri u 23:55 časova njegovu kuću napalo je oko 50 Albanaca, neki su bili u uniformi ali su svi bili naoružani. Uništili su mu kafanu i pokušali da uđu u kuću. Imao je tri automatske puške i rešio je da se brani. U kući se nalazila njegova supruga, brat i snaha. Borba je trajala do 05:00 časova izjutra i tada je u pomoć pozvao svog prijatelja Tahira. Tahir je poslao svoju suprugu i oca, koji je doveo pripadnike KFOR-a i oni su rasterali napadače. Nakon toga napustio je Gnjilane/Gjilan i prebegao u Srbiju. Njegova kuća je zapaljena po njegovom odlasku 7. jula 1999. godine. Isto se dogodilo i sa drugim srpskim i romskim kućama. Tako je upaljena kuća Roma Bajrama Salihu, kome je kasnije ubijen brat sa decom.

Njegova sestra Ružica, koja je živela u zasebnom stanu, brat Blagoje i snaha Verica odlučili su da ostanu u Gnjilanu/Gjilan. Blagoje je tih dana prodao imanje nekim Albancima i u kući imao 800 hiljada nemačkih maraka. Misli da je to bio razlog zbog čega je ubijen. Naime, dva dana nakon što je njegova kuća zapaljena [9. jul 1999.] Ružica je odlučila je da ode i proveri šta se desilo sa Blagojem i Vericom jer se nisu javljali na telefon. Ušla je na zadnji ulaz i u susednom dvorištu zatekla komšiju Ganija Gaši [Gani Gashi] koji joj je rekao da bolje ne ulazi u kuću jer se desilo nešto strašno. Kada je ušla videla je da su Blagoje i Verica zaklani. Prijavila je ubistvo KFOR-u, nakon čega su tela prebačena u bolničku kapelu. Ružica je želela da ih sahrani na gradskom groblju, ali je sahrana ipak obavljena na seoskom groblju u Šilovu/Shillovë.

Komentar:

Svedokinja Slavica Marković je za vreme svedočenja bila vidno uzrujana, ali je detaljno odgovarala na sva postavljena pitanja. Nakon što su prezentirane fotografije njenih roditelja,

zaplakala je. Branilac Marko Kastratović ponavljao je pitanja i insistirao da svedokinja odgovori čime je ju je dodatno uznemirio.

Svedok Milan Simonović je na fotografijama iz foto albuma prepoznao lica koja je za vreme i posle bombardovanja 1999. godine viđao u Gnjanu/Gjilan. Rekao je da je ta lica viđao na ulici i u kafiću, kao i da su bili u uniformi i civilu. Među njima prepoznao je optužene Fatona Hajdari i Agusha Memishi.